

ствуването на Бога, то е все едно да замърваме човъка с ножове. Едно е важно: като се забият тия 12 ножа, да не се случи нѣкой отъ тѣхъ да попадне въ главата, или въ сърцето на човъка и да го рани. Какво печели човѣкъ, който, като разисква върху този въпросъ, изгуби Бога? Нищо не печели, но много нѣщо губи. Той е изгубилъ най-сщественото въ себе си — живота, вследствие на което умира. Ето защо, помнете следното нѣщо: идеята за Бога е течение, което подържа живота на човѣшката душа. Следователно, не отбивайте това течение отъ неговия път, колкото малко да е то. Онзи, на когото душата е пълна съ любовъ, трѣбва да мисли, да съпоставя въпроса за любовта съ въпроса за сществуването на Бога. Между тѣзи два въпроса има известно съотношение. Тѣ подържатъ живота на човѣка. Следователно, всѣки трѣбва да гледа на тѣхъ като на свещени въпроси. Щомъ подържаме идеята за сществуването на Бога, въ всѣки човѣкъ трѣбва да виждаме по една свещена мисълъ, по едно свещено чувство и да ги пазимъ като зеницата на очитѣ си. Нѣма защо да се запитваме, дали даденъ човѣкъ е правъ въ своитѣ възгледи, или не. Достатъчно е да знаемъ, че всѣки човѣкъ има въ себе си нѣщо чисто и възвишено, което по никой начинъ не трѣбва да бутаме. И тогава, ако искаме да помогнемъ на човѣкъ, когото обичаме, трѣбва да му дадемъ добъръ примѣръ отъ любовта. Любовта съ думи не се предава. Ако искате да покажете нѣкому, че го обичате, по никой начинъ не можете да постигнете това съ думи. Думитѣ не само че не доказватъ любовта, но дори я отниматъ. Речете ли да убеждавате нѣкого, че го обичате, вие ще го отдалечите отъ себе си. Любовта има особенъ езикъ, който хората отдавна сж забравили. Този езикъ е въ състояние да задоволи чувствата на човѣка, както и неговия вътрешенъ стремежъ. Само любовта прави човѣка доволенъ, щастливъ. Вземете, на примѣръ, кой отъ съвременнитѣ хора е доволенъ отъ живота си? Срещате учени хора, писатели, поети, музиканти — недоволни отъ живота. Срещате прости, обикновени хора — недоволни отъ живота. Срещате бедни и богати, пакъ недоволни. Значи, доволството не седи въ външното положение, което човѣкъ заема. Силата, доволството въ живота на човѣка седятъ въ неговото съзнание. Колкото по-високо седи човѣкъ по съзнание, толкова по-голѣмо е неговото доволство.

Единъ мой познатъ ми разправяше следната своя опитностъ, която преживѣлъ на сънъ. Сънувалъ една вечеръ, че